

[Grünbaum.]

ind på disse problemer og formentlig nå frem til et bedre forslag end det, der foreligger her.

Glistrup (FP):

For den skatteyder, der er i sin bedste alder og gør en normal god indsats i samfundet, er forholdet det, at i 1956 kunne han regne med, at han skulle af med 28 pct. på toppen af sin indkomst, ja, bevares, han skulle betale lidt mere, men så fik han det igen i form af det, der dengang hed skattefradragsretten.

I de følgende år udviklede det sig så nogenlunde fast og konstant således, at de 28 pct. hvert eneste år steg med et par procent — lidt mindre i valgår, lidt mere i VKR-årene — således at man i 1971, altså efter 15 års forløb, kunne regne med, at man nu betalte 28 pct. plus 15 gange de 2 pct., dvs., op mod 58 pct. på toppen af sin indkomst for den almindelige nogenlunde vellønnede arbejder eller funktionær eller selvstændige erhvervsdrivende her i dette land, det, man kan kalde det bærende lag af skatteydere.

Siden 1971 har vi oplevet det lykkelige, at skattedebatten her i Danmark har ført til, at denne stadige stigning ikke mere har fundet sted, men at vi så nogenlunde kan regne med, at niveauet i hvert tilfælde kun har været svagt stigende.

Og nu kommer vi altså frem til, at man faktisk må sige, at der er kommet en ret bred erkendelse af, at nu skal denne kurve til at vende om, en erkendelse, der strækker sig fra dem, der virker ude i det praktiske liv, ud over dem, der befatter sig med skat, hvad enten det er i praksis på ligningskontorer, eller det er som skatterådgivere for skatteyderne, eller det er mere teoretisk: professorer som Thorlund Jepsen, der skrev i Weekendavisen i sidste uge, professor Thøger Nielsen og andre teoretikere — de er helt på det rene med, at indkomstkatten i den form, vi kender den, kan ikke bevares, den må gå den anden vej, den må afvikles.

Selv de mest rabiate er enige om, at det ikke er noget, man kan gøre fra den ene dag til den anden eller fra det ene år til det andet, det er noget, som må tage sin tid. Det forslag, vi behandler i dag, giver udtryk for, at man mener, at når vi skal have en udvikling her i samfundet, som vi alle er

enige om, og som ikke vælter tingene omkuld, så kan vi næppe på nuværende tidspunkt nå mere end en 10 mia kr.s provenu-nedsættelse på indkomstkatten for det indkomstår, der begynder 1975.

Det er i og for sig den saglige kerne, der ligger i det, og jeg forstod også på hr. Grünbaum, at der er ganske almindelig enighed om, at sådan bør linjen lægges, og der vil formentlig kunne samles 2/3 eller flere af dette tings medlemmer for, at den måde må vi lægge tingene an på fra 1975. Bevares, så kan der være nogen uenighed og vil utvivlsomt vise sig nogen uenighed om, hvor meget stærkere man så kan gå frem fra 1976 og fra 1977, men det vil altså tiden vise. Mon ikke vi om selve det, der er tale om: en ca. 10 mia kr.s nedsættelse i 1975 — det kan være lidt mere, det kan være lidt mindre — kan sige, at det er ganske givet, at det vil der kunne opnås enighed om, uanset om man sammensætter folketinget efter det, vælgerne bestemte den 4. december i fjor, eller efter det, Gallup bestemte for 9 dage siden, eller det, Observa bestemte for 2 dage siden? Det er der simpelt hen et almindeligt flertal for.

Når vi med andre ord er så nogenlunde enige om, at indkomstkatten er overbelastet, og at den skal trappes ned, kommer som det næste led: hvordan skal denne nedtrapning ske? Dér er det da prisværdigt, at venstregeringen har fremlagt sine tanker om det, og ligesom hr. Grünbaum nærer jeg min skepsis vedrørende tekniske detaljer, men jeg forstår, at der i hvert af de tre folketing, det nu er nødvendigt for os at operere med i disse dage: det, der rent faktisk blev valgt den 4. december og det, der har været udtryk for i søndagsmorgenaviserne i denne og i sidste uge, er så nogenlunde enighed om, at det skal der arbejdes med sommeren igennem. Man kan derfor påregne, at der bliver et sagligt stykke arbejde vedrørende selve det tekniske problem, om man skal tage mest på marginalbeskatningsprocenterne, som man jo i meget høj grad ensidigt har forset sig på i det foreliggende forslag — efter vor smag vel nok noget for ensidigt — om det er rigtigt, når vi er kommet frem til den udvikling, vi er i nu, at regne med, at der skal ske en sådan omlægning af fradragene, som der er forslag om. Ligesom hr. Grünbaum har jeg da min skepsis med hen-